TIESAS RĪKOJUMS (astotā palāta)

2007. gada 21. jūnijā *

Lieta C-163/06 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam,

ko 2006. gada 23. martā iesniedza

Somijas Republika, ko pārstāv E. Biglina [*E. Bygglin*], pārstāve, kas norādīja adresi Luksemburgā,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otrs lietas dalībnieks —

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv G. Vilmss [*G. Wilms*] un P. Ālto [*P. Aalto*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

* Tiesvedības valoda — somu.

TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs E. Juhāss [*E. Juhász*], tiesneši J. Malenovskis [*J. Malenovský*] un T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] (referents),

ģenerāladvokāts D. Ruiss-Harabo Kolomers [*D. Ruiz-Jarabo Colomer*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

uzklausījusi ģenerāladvokātu,

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

1 Ar savu apelācijas sūdzību Somijas Republika lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2006. gada 9. janvāra rīkojumu lietā T-177/05 Somijas Republika/Komisija (Krājumā nav publicēts, turpmāk tekstā — "apstrīdētais rīkojums"), ar kuru tā kā nepieņemamu ir noraidījusi [Somijas] prasību atcelt Komisijas (Budžeta ģenerāldirektorāta) lēmumu, kas ietverts tās 2005. gada 28. februāra vēstulē un to apstiprinošā 2005. gada 25. aprīļa vēstulē, ar kuru Komisija atteicās sākt sarunas ar Somijas Republiku par ar atpakaļ ejošu spēku pieprasītu nodokļu un nokavējuma procentu, kas ir sakrājušies līdz minēto nodokļu samaksas dienai, nosacītu maksājumu, ko Komisija pieprasīja no Somijas Republikas uz EKL 226. panta pamata ierosinātā pārkāpuma procesa Nr. 2003/2180 ietvaros.

Atbilstošās tiesību normas

2 Padomes 2000. gada 22. maija Regulas (EK, Euratom) Nr. 1150/2000, ar ko īsteno Lēmumu 94/728/EK, Euratom par Kopienu pašu resursu sistēmu (OV L 130, 1. lpp.), 6. pantā, kas atrodas šīs regulas II sadaļā un saucas "Pašu resursu konti", paredzēts, ka pašu resursu kontus pārzina dalībvalsts kase vai dalībvalsts norīkota iestāde un tos sadala pa kontiem pēc resursu veida. Šajā pantā noteikti nosacījumi attiecībā uz [pašu resursu kontu] pārzināšanu un informāciju, kas ir jāsniedz Komisijai.

3 Regulas Nr. 1150/2000 9. panta 1. punktā, kas atrodas III sadaļā un saucas "Pašu resursu nodošana", paredzēts:

"Saskaņā ar 10. pantā paredzēto kārtību dalībvalstis pašu resursus ieraksta kredītā kontā, ko Komisijas vārdā atver dalībvalsts kasē vai iestādē, ko tā norīkojusi.

Šo kontu apkalpo par brīvu."

4 Saskaņā ar šīs regulas 11. pantu "par visiem kavējumiem, izdarot ierakstus 9. panta 1. punktā minētajā kontā, attiecīgajai dalībvalstij jāmaksā procenti, kuru likme atbilst par diviem punktiem paaugstinātai procentu likmei, kuru attiecīgās dalībvalsts valūtas tirgū piemēro valsts īstermiņa kredīta operācijām, brīdī, kad beidzies termiņš. Par katru kavējuma mēnesi šo likmi palielina par 0,25 punktiem. Palielināto likmi piemēro visam kavējuma periodam."

Prāvas priekšvēsture

5 Pirmās instances tiesa apstrīdētā rīkojuma 1.–9. punktā faktus pamata lietā izklāstījusi šādi:

"1. 2003. gada 17. oktobrī Komisija sāka pārkāpuma procesu Nr. 2003/2180 pret Somijas Republiku un pēc tam pieņēma argumentēto atzinumu atbilstoši EKL 226. pantam, uzskatot, ka dalībvalsts nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek Kopienu tiesības, atsakoties aprēķināt un nodot Komisijas rīcībā neiekasētos pašu resursus attiecībā uz militārā aprīkojuma importu laika posmā no 1998. gada līdz 2002. gadam un atsakoties maksāt atbilstošos nokavējuma procentus.

2. Somijas Republika apstrīdēja Komisijas juridisko novērtējumu, uzskatot, ka EKL 296. pants tai, lai aizsargātu būtiskas savas drošības intereses, deva tiesības nesniegt konfidenciālu informāciju attiecībā uz militāro aprīkojumu un turklāt pārkāpuma procesa laikā neiekasēt ievedmuitas maksājumus par attiecīgo importu.

3. Lai pārtrauktu kavējuma procentu pieaugumu, kas tiek piemērots saskaņā ar Regulas (EK, Euratom) Nr. 1150/2000 [..] 11. panta nosacījumiem, Somijas Republika 2005. gada 25. janvārī lūdza Komisijai sākt ar to sarunas par ar atpakaļ ejošu spēku pieprasītu nodokļu nosacītu maksājumu un par nokavējuma procentiem, kas ir sakrājušies līdz samaksas dienai. Dalībvalsts atsaucās uz Tiesas judikatūru attiecībā uz šādu nosacītu maksājumu. Tā izteica vēlmi noslēgt ar Komisiju vienošanos par šo nosacīto maksājumu.

4. Par budžetu atbildīgā komisāra 2005. gada 8. februāra vēstulē Komisija norādīja Somijas Republikai, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru tai ir iespējams dalībvalsts maksājumus veikt kā iesaldētu nosacītu maksājumu līdz Tiesas spriedumam. Tā aicināja Somijas iestādes sazināties ar Komisijas Budžeta ģenerāldirektorātu (ĢD) par maksājuma praktiskajiem nosacījumiem.

5. Pēc sazināšanās pa telefonu Komisija Budžeta ģenerāldirektora 2005. gada 28. februāra vēstulē (pirmā apstrīdētā vēstule) Somijas Republikai precizēja, ka tai tiesiski neesot tiesību noslēgt tāda veida vienošanos, kādu vēlas Somijas iestādes, ņemot vērā dalībvalstu pienākumus Kopienu pašu resursu jomā, un ka [Somija] nevarot risināt pārrunas par speciāliem nosacījumiem vienam vai otram maksājumam, izņemot, ja ir radušās problēmas ar aprēķiniem, kas šajā gadījumā nav minēts.

6. Budžeta ģenerāldirektors apstiprināja Somijas iestādēm, ka ir iespēja veikt nosacīto maksājumu Tiesas judikatūras izpratnē. Viņš precizēja praktiskos pasākumus, saskaņā ar kuriem varētu veikt šādu maksājumu, un minētā maksājuma sekas attiecībā uz tiesas procesu.

7. 2005. gada 18. marta vēstulē Somijas Republika Komisijai atgādināja, ka pārkāpuma procedūrā strīda pamatā ir tas, vai EKL 296. pants ļauj dalībvalstij nesniegt konfidenciālu informāciju attiecībā uz militārā aprīkojuma importu un apturēt no tā izrietošos nodokļu maksājumus, un ka nepārprotams nosacītā maksājuma mērķis ir pārtraukt Regulā Nr. 1150/2000 paredzēto kavējuma procentu pieaugumu.

8. Somijas iestādes turklāt pasvītroja, ka viņu nosacītais maksājums būtu pakļauts diviem nosacījumiem, proti, pirmkārt, ka Komisija apņemas lietu iesniegt Tiesā un, otrkārt, ka tām tiek garantēts, ka tās varēs veikt minēto maksājumu, atkāpjoties no parastā procesa, t.i., bez pienākuma nodot informāciju, kas apdraudētu būtiskas dalībvalsts drošības intereses.

9. Komisija Budžeta ģenerāldirektora 2005. gada 25. aprīļa vēstulē (otrā apstrīdētā vēstule) vēlreiz Somijas iestādēm norādīja, ka tā nevar risināt sarunas par lūgto vienošanos, un turklāt atgādināja tās iepriekšējā 28. februāra vēstulē minētos termiņus."

Prasība Pirmās instances tiesā un apstrīdētais rīkojums

6 Ar 2005. gada 11. maijā reģistrēto prasības pieteikumu Somijas valdība cēla prasību, par kuru tika pieņemts apstrīdētais rīkojums.

7 Komisija, izvirzot iebildi par nepieņemamību, lūdza atzīt prasību par nepieņemamu un, pakārtoti, noraidīt pēc būtības.

8 Somijas Republika Pirmās instances tiesai lūdza prasību atzīt par pieņemamu un atcelt Komisijas lēmumu, kas bija ietverts 2005. gada 28. februāra vēstulē un 2005. gada 25. aprīļa vēstulē, kurā tika apstiprināts iepriekšējā vēstulē ietvertais lēmums (turpmāk tekstā abas kopā — "apstrīdētās vēstules"), ar kuru Komisija

atteicās sākt sarunas ar Somijas Republiku par ar atpakaļ ejošu spēku pieprasītu nodokļu un nokavējuma procentu līdz šo nodokļu samaksas dienai, ko Komisija pieprasīja no Somijas Republikas uz EKL 226. panta pamata ierosinātā pārkāpuma procesa Nr. 2003/2180 ietvaros, nosacīto maksājumu.

9 Apstrīdētajā rīkojumā, kas tika izdots, pamatojoties uz Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. pantu, Pirmās instances tiesa, neuzsākot mutvārdu procedūru, noraidīja prasību kā nepieņemamu.

10 Pirmās instances tiesa nosprieda, ka Somijas Republikai adresētajās apstrīdētajās vēstulēs tiesvedības par pienākumu neizpildi pirmstiesas stadijā nebija ietverts neviens lēmums, kas varētu izraisīt juridiski saistošas sekas, kuras varētu ietekmēt šīs dalībvalsts intereses.

11 Apstrīdētā rīkojuma 32. punktā ir teikts, ka atteikums sākt sarunas nav dalībvalstij nelabvēlīgs lēmums. Būtībā tādu sarunu sākšana, kas ir pamats šim strīdam, pieņemot, ka Komisijai būtu pilnvaras tam piekrist, pati par sevi nevarētu ietekmēt Somijas Republikas tiesisko situāciju, jo tikai šo sarunu, ja tās būtu auglīgas, rezultātā noslēgta vienošanās, iespējams, varētu radīt šādas sekas.

12 Apstrīdētā rīkojuma 33. punktā Pirmās instances tiesa konstatēja, ka Kopienu pašu resursu jomā ne Regulas Nr. 1150/2000 noteikumi, ne Tiesas judikatūra nepiešķir Komisijai pilnvaras iesaistīties jebkādās sarunās ar dalībvalstīm.

13 Attiecībā uz nosacīto maksājumu Pirmās instances tiesa apstrīdētā rīkojuma 34. punktā atgādinājusi, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru "nosacījuma" raksturs, kas varētu maksājumam piemist, neatkarīgi no maksājuma izriet no apstiprinājuma, ka starp dalībvalsti un Komisiju pastāv nesaskaņas par šīs institūcijas pieprasītā parāda pamatojumu.

14 Tālāk šī rīkojuma 35. un 36. punktā [Pirmās instances tiesa] konstatējusi, ka, neatsakot Somijas Republikai [atļauju] veikt nosacīto maksājumu par muitas nodokļiem, kas ir pārkāpuma procesa pamatā, Komisija, tieši pretēji, izklāstījusi Somijas iestādēm piedāvāto iespēju veikt minēto maksājumu saskaņā ar Tiesas judikatūru. Komisija ir norādījusi, ka ir pietiekami, ja Somijas iestādes sarēķina nesamaksātos ievedmuitas maksājumus un nodod attiecīgo summu, kas atbilst pamatsummai, [Komisijas] rīcībā tās pašu līdzekļu kontā, no kuras tā sarēķinās nokavējuma procentus, kas tiek rēķināti par laiku starp brīdi, kad attiecīgais ievedmuitas maksājums bija jānodod tās rīcībā (dalībvalsts sniegtā informācija), un dienu, kad maksājums tika reāli veikts. Visbeidzot, gadījumā, ja pret Somijas Republiku tiktu celta prasība par pienākumu neizpildi, Komisija veiktu ar nosacījumu samaksātās summas atmaksu.

15 Apstrīdētā rīkojuma 37.–40. punktā Pirmās instances tiesa ir noraidījusi divus Somijas Republikas izvirzītos "nosacījumus" attiecībā uz nosacīto maksājumu, proti, Komisijas apņemšanos iesniegt prasību Tiesā par pienākumu neizpildi un atbrīvojumu no konfidenciālas informācijas sniegšanas. Būtībā, pirmkārt, Komisijai piemītošās pilnvaras izvērtēt nepieciešamību iesniegt Tiesā šādu prasību izslēdz jebkādas iespējas kādam pieprasīt, lai tā noteikti spertu šādu soli. Otrkārt, nosacītā maksājuma gadījumā Komisija nepieprasītu konfidenciālu informāciju, kas varētu apdraudēt būtiskas dalībvalsts drošības intereses.

16 Līdz ar to Pirmās instances tiesa ir secinājusi, ka, tā kā šajos apstākļos apstrīdētajām vēstulēm nepiemīt lēmuma raksturs EKL 230. panta izpratnē un tās tādēļ nevar būt priekšmets prasībai tās atcelt, prasība atcelt tiesību aktu ir jānoraida kā nepieņemama.

Lietas dalībnieku prasījumi

17 Somijas Republikas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto rīkojumu;

— atzīt par pieņemamu prasību, ko Somija cēlusi atbilstoši EKL 230. pantam, un

— nodot lietu atpakaļ Pirmās instances tiesai, lai tā lemtu pēc būtības un piespriestu Komisijai atlīdzināt arī apelācijas procesā radušos tiesāšanās izdevumus.

18 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt kā nepamatotu, un

— piespriest Somijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

19 Sākotnēji jāatgādina, ka atbilstoši Tiesas Reglamenta 119. pantam gadījumā, ja apelācijas sūdzība ir acīmredzami nepieņemama vai nepamatota, Tiesa jebkurā laikā, rīkojoties pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas, var ar pamatotu rīkojumu pilnībā vai daļēji noraidīt apelācijas sūdzību, neuzsākot mutvārdu procesu.

20 Lai pamatotu prasījumus, kas izvirzīti, lai atceltu apstrīdēto rīkojumu, Somijas valdība izvirza vienu pamatu, kas ir sadalīts četrās daļās. Šis pamats izriet no tiesību kļūdas, kas balstās uz faktu, ka Pirmās instances tiesa nav atzinusi, ka apstrīdētajās vēstulēs ietverts lēmums, par ko var celt prasību, pamatojoties uz EKL 230. pantu.

21 Komisija uzskata, ka vēstules ir vienkārši informatīvas vēstules, kurās ir izklāstīta Komisijas pieeja šim gadījumam, un neviena no tām, kā uzskata Komisija, neietekmē Somijas Republikas intereses, ne arī maina tās tiesisko situāciju attiecībā pret situāciju, kāda pastāvēja pirms to saņemšanas. Tādējādi tā uzskata, ka Pirmās instances tiesa pareizi piemērojusi Kopienu tiesības un ka Somijas Republika nav pierādījusi, ka Komisija būtu pieļāvusi tiesisku kļūdu.

Par otro un trešo daļu — par kļūdainu Komisijas kompetences izvērtējumu un apstrīdēto vēstuļu juridiski nesaistošo raksturu

Somijas valdības argumenti

22 Somijas valdība nepiekrīt Pirmās instances tiesas viedoklim apstrīdētā rīkojuma 28.–36. punktā, pirmkārt, par to, ka Komisijai nav kompetences iesaistīties sarunās ar dalībvalstīm, un, otrkārt, par to, ka šīs sarunas nebija nepieciešamas.

23 Tā uzskata, ka nosacīta maksājuma iespēju pārkāpuma procesa ietvaros nevar izvērtēt, pamatojoties uz Regulu Nr. 1150/2000, jo tajā ietvertas vienīgi normas par maksājumiem, kuri attiecas uz Kopienai nodotajiem pašu resursiem.

24 Kopienu tiesības neveidojot sistēmu, kuras ietvaros nosacīto maksājumu varētu veikt tā, lai tiktu ievērotas dalībvalsts tiesības. Šajā ziņā Somijas valdība konstatē, ka nav skaidri noteikts veids, kā dalībvalsts var nodrošināties, ka Komisija vērsīsies Tiesā pēc tam, kad būs samaksāta pamatsumma un nokavējuma procenti, ne arī, kā jārīkojas, ja Komisija atsakās ierosināt prasību, jo Kopienu tiesībās nav paredzēta garantija, ka šī dalībvalsts saņems tās nosacītā maksājuma atmaksu.

25 Somijas valdība par kļūdainu, īpaši pamata trešās daļas ietvaros, uzskata Pirmās instances tiesas viedokli apstrīdētā rīkojuma 35. un 36. punktā un tās secinājumu 42. punktā, kuros teikts, ka apstrīdētās vēstules nerada nekādas juridiski saistošas sekas tādēļ, ka Komisija nav atteikusi nosacīto maksājumu.

26 Šajos apstākļos Somijas valdība uzskata, ka dalībvalstij būtu jāvar vienoties ar Komisiju par nosacītā maksājuma nosacījumiem, un tā veikšanai uzskata par nepieciešamu sarunu sākšanu, lai noslēgtu vienošanos attiecībā uz nosacīto maksājumu. Vienlaicīgi tas izrietētu no EKL 10. pantā noteiktā lojālas sadarbības principa un no tiesiskās drošības principa.

Tiesas vērtējums

27 Vispirms ir jākonstatē, ka pamata otrā un trešā daļa ir jāvērtē kopā. Lai pierādītu, ka atteikums sākt sarunas par nosacītu maksājumu ietver lēmumu, par ko var celt prasību, pamatojoties uz EKL 230. pantu, šīs divas daļas būtībā attiecas uz Komisijas kompetenci sākt šādas sarunas un uz [šo sarunu] nepieciešamību.

28 Pirmkārt, ir jāatzīmē, ka iebildums par Regulas Nr. 1150/2000 neatbilstību ir neefektīvs. Lai gan tā ir atbilstīga tajā nozīmē, ka tā regulē Kopienas pašas resursu sistēmu, tajā nav paredzēta neviena norma attiecībā uz tādām sarunām, kādas pieprasīja Somijas valdība. No Regulas Nr. 1150/2000 divdesmitā apsvēruma otrā teikuma izriet, ka Komisijai "būtu jāīsteno savas pilnvaras saskaņā ar šo regulu".

29 Tādējādi Pirmās instances tiesa ir pamatoti atzinusi, ka minētā regula nepiešķir Komisijai pilnvaras iesaistīties jebkādās sarunās ar dalībvalstīm.

30 Otrkārt, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvošo judikatūru, uz kuru Pirmās instances tiesa atsaukusies apstrīdētā rīkojuma 33. punktā, pienākums noteikt Kopienu pašu resursus, pienākums noteiktos termiņos tos ierakstīt Komisijas kontā un pienākums pārskaitīt nokavējuma procentus nav nodalāmi (skat. arī 2005. gada 15. novembra spriedumu lietā C-392/02 Komisija/Dānija, Krājums, I-9811. lpp., 67. punkts). Šīs saistības kopsakars vēl jo vairāk neļauj Komisijai sākt atsevišķas sarunas par vienu no šiem elementiem.

31 Attiecībā uz šiem pašiem apsvērumiem Tiesa ir konstatējusi, ka nokavējuma procenti saskaņā ar Padomes 1989. gada 29. maija Regulas (EEK, Euratom) Nr. 1552/89, ar ko īsteno Lēmumu 88/376/EEK, Euratom par Kopienu pašu resursu sistēmu (OV L 155, 1. lpp.), 11. pantu, kas ir pārņemts Regulā Nr. 1150/2000 (skat. 2003. gada 12. jūnija spriedumu lietā C-363/00 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-5767. lpp., 23. punkts), ir maksājami neatkarīgi no iemesla, kādēļ šie resursi Komisijas kontā ir ierakstīti ar nokavējumu (skat. īpaši 1991. gada 16. maija spriedumu lietā C-96/89 Komisija/Nīderlande, *Recueil*, I-2461. lpp., 38. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Itālija, 44. punkts, un 2005. gada 14. aprīļa spriedumu lietā C-460/01 Komisija/Nīderlande, Krājums, I-2613. lpp., 91. punkts).

32 Tādējādi Komisija varēja vienīgi informēt Somijas valdību par to, ka saskaņā ar Kopienu tiesībām un Tiesas judikatūru tai nav pilnvaru risināt sarunas par pašu resursu maksājuma nosacījumiem un veidu. No tā izriet — kā tikai informatīvi dokumenti, kas aprobežojas ar nosacīta maksājuma tiesisko apstākļu izskaidrošanu, apstrīdētās vēstules nevarēja ne ietekmēt Somijas Republikas intereses, ne arī mainīt tās tiesisko situāciju attiecībā pret situāciju, kāda pastāvēja pirms to saņemšanas.

33 Tiesvedības par pienākumu neizpildi sakarā ir jāprecizē, ka pēc šī rīkojuma 8. punktā minētā pārkāpumu procesa, kura ietvaros ir jāatbild uz jautājumu par sarunu par nosacīto maksājumu sākšanu, Komisijai bija jāpiemēro divu apstrīdēto vēstuļu izsūtīšanas laikā spēkā esošās tiesību normas (šajā sakarā skat. 2004. gada 1. jūlija spriedumu apvienotajās lietās C-361/02 un C-362/02 *Tsapalos* un *Diamantakis*, Krājums, I-6405. lpp., 19. punkts, un 2006. gada 9. marta spriedumu lietā C-293/04 *Beemsterboer Coldstore Services*, Krājums, I-2263. lpp., 19. punkts). Tādējādi šo vērtējumu nevar ietekmēt Tiesas spriedums, kas izbeidz šo prasību par saistību neizpildi un kas tādējādi ir pieņemts pēc šo divu vēstuļu paziņošanas.

34 Somijas valdība uzskata, ka lojālas sadarbības princips un tiesiskās drošības princips, lasot tos kopā, uzliek Komisijai pienākumu sākt pārrunas. Tādējādi, kā uzskata šī pati valdība, atteikums uzsākt šādas sarunas, kas ir ietverts apstrīdētajās vēstulēs, saskaņā ar Tiesas judikatūru aizskar Somijas Republikas intereses (skat. 2000. gada 22. jūnija spriedumu lietā C-147/96 Nīderlande/Komisija, *Recueil*, I-4723. lpp., 25. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2004. gada 9. decembra spriedumu lietā C-123/03 P Komisija/*Greencore*, Krājums, I-11647. lpp., 44. punkts). Tomēr šāds arguments nav atbalstāms.

35 Patiešām, no Tiesas judikatūras izriet, ka Komisija nevar atteikt dalībvalstij iespēju veikt nosacīto maksājumu (šajā sakarā skat. iepriekš minēto 1991. gada 16. maija spriedumu lietā Komisija/Nīderlande, 17. punkts, un 2000. gada 12. septembra spriedumu lietā C-359/97 Komisija/Apvienotā Karaliste, *Recueil*, I-6355. lpp., 31. punkts). Bet šādas iespējas piešķiršana ir pakļauta Kopienu tiesībām, kas attiecas uz nosacīto maksājumu. Tomēr Kopienu tiesības neliek Komisijai noslēgt ar attiecīgo dalībvalsti vienošanos, kas apstiprinātu jau pastāvošos Kopienas pienākumus attiecībā pret dalībvalsti. Pašu resursu shēma neparedz iespēju risināt sarunas par maksājuma nosacījumiem un veidu. Šajā sakarā Tiesa ir īpaši pasvītrojusi, ka ir svarīga ātra un efektīva Kopienu pašu resursu nodošana (2006. gada 5. oktobra spriedums lietā C-378/03 Komisija/Beļģija, Krājums, I-9805. lpp., 48. punkts un tajā minētā judikatūra).

36 Tādējādi lojālas sadarbības princips un tiesiskās drošības princips būtībā nepiešķir Somijas Republikai tiesības uz to, ka šajā sakarā tiks sāktas sarunas.

37 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka pamata otrā un trešā daļa ir neefektīvas un ir noraidāmas kā acīmredzami nepamatotas.

Par pirmo daļu — par kļūdainu sarunu atteikuma izvērtējumu

Somijas valdības argumenti

38 Somijas valdība uzskata par kļūdainu Pirmās instances tiesas apsvērumu apstrīdētā rīkojuma 32. punktā, ka atteikums sākt sarunas nav dalībvalstij nelabvēlīgs lēmums. Vienīgi vienošanās noslēgšana sarunu rezultātā varot būt šāds nelabvēlīgs akts, kas rada nelabvēlīgas sekas.

39 Būtībā, kā apgalvo šī valdība, nekāda vienošanās sarunu rezultātā nevar tikt noslēgta, ja [sarunas] netiek vismaz uzsāktas. Atsakoties sākt sarunas, tādējādi neievērojot EKL 10. pantu, Komisija pēc būtības ir liegusi Somijas Republikai iespēju veikt nosacīto maksājumu Tiesas judikatūras izpratnē (iepriekš minētie 1991. gada

16. maija spriedums lietā Komisija/Nīderlande, 17. punkts, un 2000. gada 12. septembra spriedums lietā Komisija/Apvienotā Karaliste, 31. punkts). Attiecīgais lēmums tādējādi Somijas Republikai ir nelabvēlīgs.

Tiesas vērtējums

40 Vispirms ir jāatgādina, kā to darījusi Pirmās instances tiesa apstrīdētā rīkojuma 30. punktā, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru akti vai lēmumi, pret kuriem var vērsties ar prasību atcelt tiesību aktu EKL 230. panta izpratnē, ir tikai tādi, kas ir juridiski saistoši pasākumi, kas ietekmē prasītāja intereses, būtiski grozot tā tiesisko situāciju (skat. iepriekš minētos spriedumus lietā Komisija/Nīderlande, 25. punkts, un lietā Komisija/*Greencore*, 44. punkts).

41 Taču Pirmās instances tiesa nav pieļāvusi kļūdu, konstatējot, ka atteikums sākt sarunas, kas ietverts apstrīdētajās vēstulēs, nav dalībvalstij nelabvēlīgs lēmums. Protams, kā apgalvo arī Somijas valdība, sarunu sākšana ir būtisks nosacījums, lai nonāktu pie iespējamas vienošanās. Tomēr, ņemot vērā, ka šāds solis negarantē, ka sarunas beigsies rezultatīvi, tikai pats rezultāts varētu ietekmēt Somijas Republikas intereses. Taču jautājums par rezultātu nav svarīgs, tādēļ ka Komisijai nav kompetences ne noslēgt vienošanos, kas novestu pie šāda rezultāta, ne arī šajā sakarā iesaistīties sarunās.

42 Tādējādi ir jāsecina, ka, tāpat kā pamata pirmajā daļā, Somijas Republika nevar pierādīt, ka divas apstrīdētās vēstules ir lēmumi Tiesas judikatūras izpratnē. Tādējādi šī daļa ir neefektīva un tādēļ ir noraidāma kā acīmredzami nepamatota.

Par ceturto daļu — par kļūdainu divu nosacīta maksājuma nosacījumu analīzi

Somijas valdības argumenti

43 Somijas valdība kritizē Pirmās instances tiesas analīzi apstrīdētā rīkojuma 37.–41. punktā par diviem Somijas Republikas izvirzītajiem nosacītā maksājuma nosacījumiem, proti, par Komisijas apņemšanos iesniegt Tiesā prasību par pienākumu neizpildi un šai dalībvalstij piešķiramo atbrīvojumu no konfidenciālas informācijas sniegšanas, kas apdraudētu būtiskas minētās dalībvalsts drošības intereses, kas ir nosacījumi, par kuriem, pēc Pirmās instances tiesas ieskatiem, nevar noslēgt vienošanos.

Tiesas vērtējums

44 Apstrīdētā Pirmās instances tiesas rīkojuma 39. un 40. punktā minētie secinājumi pamatoti pierāda, ka Somijas valdība nevar pieprasīt, lai attiecīgais maksājums tiktu veikts tikai ar nosacījumu, ka Komisija apņemas vērsties ar prasību Tiesā, un ka maksājums varētu tikt veikts, ja Komisija nepieprasa Regulas 1150/2000 6. pantā noteikto informāciju.

45 Ne iespējamais pienākums Komisijai iesniegt prasību Tiesā par pienākumu neizpildi, ne arī atturēšanās no Regulā Nr. 1150/2000 paredzētās informācijas, kas, iespējams, ir konfidenciāla, pieprasīšanas neparedz pienākumu risināt sarunas par maksājumu ar šādiem nosacījumiem. Būtībā, pat pieņemot, ka Komisijai ir jāievēro šādi pienākumi, tas neuzliek tai pienākumu, kā tas ir atgādināts šī rīkojuma 35. punktā, uzsākt pieprasītās sarunas.

46 Tādējādi apstrīdētās vēstules ne ar Komisijas atteikumu risināt sarunas par maksājumu ar nosacījumu vērsties Tiesā ar prasības pieteikumu, ne ar tās atteikumu pieļaut Regulā Nr. 1150/2000 paredzētās informācijas nesniegšanu nevar ietekmēt Somijas Republikas intereses, jo tās būtiski nemaina [Somijas Republikas] tiesisko situāciju. Tādēļ tās nevar uzskatīt par lēmumiem, pret kuriem var vērsties ar prasību atcelt tiesību aktu. Tātad Pirmās instances tiesa apstrīdētā rīkojuma 37. punktā pamatoti norādījusi, ka ne par vienu no šiem "nosacījumiem" nevar noslēgt vienošanos.

47 Tādējādi pamata ceturtā daļa arī nav svarīga un tādēļ kā tāda ir noraidāma kā acīmredzami nepamatota.

48 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka visas pamata daļas ir acīmredzami nepamatotas.

Par tiesāšanās izdevumiem

49 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest Somijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā spriedums Somijas Republikai nav labvēlīgs, tad tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (astotā palāta) nospriež:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) Somijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]